

Stisnil ji je hitro drobno rokó in odšel.
Sodnik in Koprivec z gospó so odhajali.
Tudi po naša prijatelja je prišel voz. Poslôvila sta se in odpe-
ljala domóv . . .

Kodràn je mislil razpravlja se o gospé Ani.
»Lepa ženska!« mrmral je. »Kake oči ima! — In kakó koketira
s koncipijentom. Nevarna ženska! — A kaj mi mari!« in pihnil je luč.
»Kake oči ima!« šepetal je legaje v postelj. »A nevarna ženska je!«
Šum listja, ki je prihajal skozi odprto okno, uspaval ga je kmalu.
Po noči ga je vzbudila silna burja, lomèč trhle veje na starem
drevji.

Vstal je, stopil k oknu in zrl po parku.
Bila je otohla noč. Gorka burja je pripogibala vrhove starih lip
kakor trstje. Temni oblaki so se podili po nebu. Na obzoru so švigali
krvavi bliski.

»Lepa ženska!« mrmral je zopet. »A kaj mi mari!«
Jezno je zaprl okno in zopet légel.
Zaspal pa potem dolgo ni . . .

(Dalje prihodnjič.)

Nekdaj — sedaj.

Modro-obrazno nebó
Gleda na mládo zemljó,
Sládko popevajo ptice,
Bujno dehtijo cvetlice.

Tekal po pólji okrog,
Hodil po cvetke si v log,
Igre nedolžne igralval,
Matki na krilu sem spaval . . .

Mrkle ležijo meglé,
Vráni ob solnci frécé,
Čuješ skovikati sôve,
Túlití divje volkóve!

Misli moreče težé
Mučeno moje srcé;
Dvojbe, strastí me pošasti
V divji imajo oblasti! . . .

Deček da spet bi postal,
Dvojbe, strastí ne poznal,
Igre igralval otročje,
Materi tekal v naročje!

y.

